

Abel Folk

"Ser actor m'ha ensenyat a ser com soc"

L'actor Abel Folk compta amb una dilatada carrera professional on toca tots els registres interpretatius possibles al cinema, doblatge, teatre i televisió. En paral·lel amb altres activitats, ha interpretat el paper d'en Jordi a Ventdelplà, una sèrie que el proper estiu s'acomiada definitivament de les pantalles televisives. L'any passat, l'Abel Folk va fer la seva estrena com a director de cinema amb la pel·lícula Xtremis, una cinta que va rebre onze nominacions als Premis Gaudí.

Què t'ha comportat ser en Jordi a Ventdelplà?

A mi em van proposar fer la sèrie tres anys després del seu inici, quan estava al cim de les audiències, amb un personatge que estava molt bé, en Jordi, tot un luxe. A més, em vaig trobar amb un equip de tècnics i artistes extraordinaris i la reacció del públic ha estat fantàstica. Només puc dir coses bones sobre la meua participació a Ventdelplà. La complicitat entre els actors ha estat excepcional fins al punt que sembla que les relacions entre els personatges siguin de veritat.

A part d'actor, també gaudeixes molt dirigint.

No vaig començar a dirigir teatre per una decisió vocacional sinó que va ser bastant un accident. La primera cosa que vaig dirigir va ser 'Mentiders' i va ser arran que un dels socis-productors em va demanar que la dirigís jo. Finalment vaig acceptar i m'ho vaig passar bé. Però no va ser una cosa premeditada o per voler posar-me l'etiqueta de director.

Quin balanç fas de la teua direcció conjunta amb Joan Riedweg a la pel·lícula Xtremis?

Estem encantats amb el resultat i de com ha quedat la pel·lícula. La nostra relació, tant laboral com personal, va ser molt enriquidora; fins al punt que tenim el projecte de rodar una nova pel·lícula el proper hivern i que ens fa molta il·lusió.

Com vas preparar el teu personatge de Macià a la pel·lícula 'El coronel Macià'?

Vaig tenir un cert atac de responsabilitat quan m'ho vam proposar per haver de posar cara a un personatge tan important per la història de Catalunya. Per això vaig llegir llibres, biografies i vaig parlar amb historiadors per intentar tenir una idea clara de com era veritablement. Estic molt content amb el resultat. A Catalunya tenim la iconografia del Macià 'avi', i ara hi ha persones que em diuen que identifiquen la meva imatge amb el Macià jove.

Quan escrius guions, quin gènere t'agrada més desenvolupar?

No em poso cap etiqueta. No sóc ni director, ni traductor, ni productor, ni escriptor. En realitat sóc un actor que fa moltes coses. Escric guions sempre en equip perquè és una feina que necessita de diversos especialistes. No crec gaire amb els gèneres. Crec amb les històries que em comprometen. En Joan i jo treballem molt junts i ens movem més per l'impuls de connexió emotiva de les històries.

Creus que podries acabar publicant un llibre?

Ara, per primera vegada, ens estem plantejant la possibilitat de publicar una novel·la i després rodar la pel·lícula. Si finalment ens plantegem fer-ho, segurament també ho farem en equip.

Com es combinen el períodes de molta feina amb els que no n'hi ha tanta?

Afortunadament tinc bastanta feina sempre. Si he estat algun temps sense treballar, sempre he tingut un projecte proper a l'horitzó que m'ha mantingut actiu. Per altra banda, sí que es veritat que hi ha temporades en què estem molt enfeïnats. Aquest hivern, per a mi ha estat d'un alt grau d'exigència perquè he estat fent dues o tres coses alhora, sense ni un dia de festa a la setmana. Però amb la fi del rodatge de Ventdelplà ja és diferent.

També ets actor de doblatge.

Ara, la única cosa que continuo doblant són les pel·lícules de Pierce Brosnan. Fa uns quants anys que m'he allunyat una mica del món del doblatge perquè exigeix bastanta presència i, des de que tinc la productora i dirigeixo coses, no dispo de prou temps.

Per què Catalunya té aquest destacat col·lectiu d'actors?

Suposo que és un lloc on hi ha molta activitat de producció d'espectacles. A Barcelona s'estrenen al cap de l'any més de 365, per tant, més d'un diari. Hi ha feina per a molta gent i això fa que hi hagi molta cosa a fer. A més hi ha força activitat televisiva i es fan bastantes pel·lícules i telefilms. Però, a part del talent, la qualitat te la dona la feina. Hi ha zones del món que generen molts bons actors, com per exemple Anglaterra, per motius culturals i idiomàtics. Suposo que Catalunya, pels mateixos factors, genera bons actors. Tinc dubtes però crec que, probablement, hi ha més bons actors a Catalunya que a Madrid.

Què et sembla la preparació acadèmica per als actors i actrius? És ja imprescindible passar per les escoles?

És imprescindible tenir una escola; la que sigui. Si és imprescindible una formació tècnica per a ser músic, per a ser actor també. Tot i que és menys obvi veure si un actor ha passat o no per una escola, els professionals sí que ens adonem. Precisament, la formació tècnica és imprescindible per poder-la oblidar en el moment en què treballes. Serveix com a base, i a partir d'aquesta base començar a treballar.

Creus que és vital el suport institucional o consideres que cal cercar un cert equilibri entre sector públic i privat?

Crec que cal suport institucional amb la indústria, no només cultural sinó a tots els sectors. Però s'ha de trobar un cert equilibri. Cal impulsar iniciatives privades per donar empenta i també un suport institucional, més que res per suplir els dèficits que causaria una economia marcada només per criteris de mercat.

Quines coses caldria potenciar?

Cadascun dels terrenys tenen una problemàtica diferent. Al cinema hi ha un problema gravíssim que és la distribució. En el teatre, el tema és més complex. Crec que s'hauria d'afinar una mica perquè hi ha una mica de caos, excés de coses o soroll en quant a la producció i hauríem de ser més concrets. Crec que és important que hagi empreses, grups i locals que puguin sumar experiències de treball en comú. Això no està passant gaire i seria molt interessant que passi per fer-nos créixer.

Com es podria solucionar el tema de la distribució cinematogràfica?

S'estan fent esforços per portar el cinema català per vies alternatives, però és molt complicat perquè el mercat està ocupat per empreses molt potents i no es pot lluitar contra les grans distribuïdores. A Catalunya es fan pel·lícules d'una magnífica factura que podrien competir a tot arreu; però no tenim ningú que inverteixi prou esforç i diners per resoldre aquesta situació.

Què és el millor que t'ha aportat a nivell personal la professió?

Suposo que m'ha ensenyat a ser com soc, a fer el que faig i a viure com visc. Hi ha una cosa curiosa d'aquest ofici. Per poder interpretar un personatge l'has d'entendre en profunditat i sovint t'obliga a entendre una manera de ser radicalment oposada a la teva que et poden fer replantejar algunes coses. També, el que té de genial aquest ofici nostre és, com diuen els francesos i anglesos, que a interpretar l'anomenen jugar. Poder-me dedicar professionalment a 'jugar', i que t'aplaudeixin per fer-ho, és un privilegi extraordinari.

Text: Ramon Texidó | Fotos: TVC